

Hoofdstuk 1

Noord-oost Portugal, begin maart

Het grote, laat negentiende-eeuwse landhuis ligt er op deze zonnige voorjaarsdag te midden van de uitgestrekte wijngaarden in de Boven-Douro, zoals de streek heet, schitterend bij.

Noëlle heeft dan ook geen enkele aanleiding om aan iets naars te denken op het moment dat ze de gang naar de privé vleugel inloopt. Integendeel. Ze verheugt zich op een avondje uit met Joaquim en staat te popelen om zich daar feestelijk voor aan te kleden. Haar uitgebreide takenpakket op de Quinta en de - zelfs in de winterperiode - nog steeds aanwezige gasten zorgen voor een behoorlijke werkdruk. Hoewel ze volop geniet van haar afwisselende werk is het vooruitzicht een avond met Joaquim buiten de Quinta door te brengen bijzonder aangenaam. Het gebeurt maar zelden dat ze samen met haar baas, die sinds een paar maanden ook haar vriend is, een avond uit kan. Er is vrijwel altijd wel iets of iemand die een van hen nodig heeft. Dit betekent dat ze weinig privé tijd samen hebben, op de nachtelijke uren na, die ze tegenwoordig in zijn slaapkamer doorbrengen. Een ondeugend glimlachje verschijnt om haar lippen bij de gedachte daaraan. Ze heeft zeker niets te klagen over de aandacht, die ze daar van Joaquim krijgt, maar nu staat ze toch wel te trappelen om samen uit te gaan. De bedoeling is eerst te dineren en daarna naar een concert, als er tenminste niets op de Quinta gebeurt dat hun aanwezigheid alsnog noodzakelijk maakt. Maar daar gaat ze niet van uit. De bezetting is momenteel matig, pas in het weekend wordt er weer een nieuwe groep verwacht vanwege een huwelijk, dus het lijkt erop dat ze echt even de Quinta en alle beslommeringen achter zich kunnen laten.

Ze opent dan ook met een prettig gevoel van verwachting de deur van de slaapkamer. Een kleine twee jaar geleden was het nog de kamer van Joaquim en z'n vrouw Carlita, maar toen is de vrouw aan kanker overleden. Sinds een paar maanden heeft zij er haar intrek genomen en mede door een andere kleur verf op de muren en een nieuw kleed op de mooie, houten vloer begint het al een beetje te voelen alsof ze er thuishoort. Ze loopt linea recta door naar de grote, vierdeurs linnenkast, die dateert uit de periode dat het huis is gebouwd. Het klassieke model en het schitterend gewreven

kersenhout bezorgen haar altijd weer een gevoel van ontzag en ze kan het niet laten haar hand vol bewondering over het gladde hout te laten glijden. Het hout is zo spiegelennd glad dat ze zichzelf er bijna in kan zien.

Ze draait de sleutel om en trekt de rechter kastdeur open, waarna ze een zo goed als lege roe ziet, waar enkel nog wat kale klerenhangertjes aan hangen. Vol ongeloof laat ze haar blik naar beneden gaan en staart naar de op de grond liggende kledingstukken, die bij elkaar vrijwel haar totale garderobe vormen. Doordat ze al jaren als reisleidster en hostess werkt, heeft ze meestal bedrijfskleding aan, zodat ze maar een beperkte hoeveelheid eigen kleren heeft. De laatste maand heeft ze toevallig het een en ander aan haar garderobe toegevoegd, omdat ze van Joaquim geen bedrijfskleding hoeft te dragen, zodat de kast langzaam wat voller is geworden. Nu ligt echter alles op de bodem van de kast.

Een paar tellen is ze te overdonderd om direct te reageren. Alles wat vanochtend nog keurig op hangertjes hing of op de planken naast het hanggedeelte op stapeltjes lag, ligt nu als een wanordelijke berg op de houten vloer. Ze bukt zich en vist een van haar nieuwe blouses uit de stapel om tot de onthutsende ontdekking te komen dat hij volledig aan flarden is geknipt. Vol ongeloof laat ze het kledingstuk weer los en doet een stap achteruit alsof ze verwacht dat er elk moment iemand met een schaar uit de kast komt.

Martim! De naam komt onmiddellijk in haar op en ze voelt een soort hete bal van woede in haar buik ontstaan, die met zoveel kracht naar boven lijkt te willen dat ze nauwelijks adem kan halen.

Er kan maar één persoon verantwoordelijk zijn voor deze chaos en dat is de zoon van haar vriend en werkgever. Al vanaf het moment dat het duidelijk werd dat er meer ontstond dan een puur zakelijke relatie tussen haar en Joaquim heeft hij op een zo subtiele manier, altijd zonder dat z'n vader het in de gaten heeft, laten merken dat hij haar aanwezigheid niet duldt, maar dit slaat werkelijk alles. In haar haast om de kamer uit te komen, struikelt ze bijna over haar eigen voeten, maar dan rent ze toch de brede, gedraaide trap af, die uitkomt in de grote, met marmeren plavuizen betegelde hal.

Hoewel ze normaal gesproken geniet van de schitterende omgeving waar ze ongeveer een half jaar geleden terecht is gekomen, ziet ze nu niets van

dit alles. Er zweeft haar maar één beeld voor ogen en ze kan amper wachten tot ze die persoon heeft gevonden. In twee sprongen neemt ze de vier treden van het halfronde bordes voor het huis en belandt op de oprit. Ze rent zo hard over de oprijlaan dat het fijne grind, waar deze mee bedekt is, onder haar schoenen vandaan springt. Een paar steentjes ketsen venijnig tegen haar kuit, maar ze heeft het niet eens in de gaten.

Het landhuis maakt deel uit van een groot wijndomein ten noorden van de Douro, *Quinta da Terrincha* genaamd. De laatste jaren is het omgetoverd tot een luxe vakantieresort met een aantal kamers in het landhuis zelf, maar ook diverse over het terrein verdeelde bungalows en villa's. Hoewel ze normaal gesproken elke keer weer blij wordt van alles wat ze ziet, is haar blik nu alleen maar gericht op het gebouw waar de wijn wordt gemaakt. Als het goed is, vindt ...